

Piet krijgt toch een spoor

door *H. Streefkerk*

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Piet II was machinist en die ging dus in de
lokomotief staan. blz. 18

PIET KRIJGT TOCH EEN SPOOR

DOOR

H. STREEFKERK

BEKROOND DOOR DE NEDERLANDSCHE
ZONDAG-SCHOOLVEREENIGING

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

I.

»Paatje! wil u door deze straat loopen?« vroeg de kleine Piet en hij trok aan zijns vaders hand in de richting van de straat, waar hij zoo graag door wou. Piet was met zijn pa voor het eerst mee geweest naar de kerk, en nu liepen ze samen weer naar huis.

»En waarom wou je door die straat?« vroeg Pa, terwijl hij Piet's wensch vervulde.

»O, Pa! Daar is toch zoo'n mooie winkel! Dien wou ik zoo graag nog eens zien! Daar is hij, Pa! Daar, naast dat melkhuis. O, neen, ik zie hem nu niet meer. Waar zou hij nu zijn, Pa?«

»Wel, mijn jongen, ik denk, dat dit de winkel is, dien je bedoelt.«

»O, neen Pa, want toen ik met de juffrouw er langs kwam, gisteren, toen stond er een groot spoor en een mooi, groot houten paard, wel zóó groot en zóóveel speelgoed, Pa! De heele winkel vol! We mochten er allemaal even naar kijken van de juffrouw. Maar nu zie ik er niets van! 't Is zeker ergens anders geweest!«

»Nu, ik denk het niet, vent! 't Zal hier wel geweest zijn, want dit is een speelgoedwinkel.«

»En ik zie geen speelgoed!«

»Dat komt, omdat het Zondag is. Deze menschen verkoopen niet op Zondag, maar gaan naar de kerk,

net als Pa en daarom hebben ze het gordijn voor de glazen gelaten. Daaraan kunnen de menschen dan zien, dat er vandaag niets te koop is.«

Piet zei niets. Hij dacht zeker eens even na over wat Pa gezegd had. Eindelijk zuchtte hij en zei: »'t Is erg jammer!«

»Waarom vin^sje 't zoo jammer, vent?«

»Ik wou dat mooie groote spoor zoo graag zien. 't Was heelemaal van hout. De trekwagen was wel zóó groot en d'r stond zoo'n groote pijp op en er was een houten mannetje in. Dat was Ja, ik weet niet, hoe hij heet, maar die moest den trekwagen sturen. En daar achter stonden wel zes houten wagens. 't Was net zoo lang als het heele raam. O, Pa, 't was zoo mooi! 'k Wou dat u het ook eens zag.«

»Ja, dat zal wel,« zei Pa.

»Pa, hoe heet zoo'n trekwagen eigenlijk? De juffrouw noemde het zoo raar!«

»Een locomotief, denk ik.«

»O, ja, een lomeketief. En hoe heet die man ook weer, Pa, die de lomeketief stuurt?«

»Een machinist.«

»O, ja, een sjamenist, dat zei de juffrouw ook!«

»Paatje,« zei Piet weer na een poosje, »Paatje, weet u wat ik zoo graag wou?«

»Nu, laat eens hooren!«

»Ik wou zoo graag, dat ik zoo'n lomeketief mocht koopen met zoo'n sjamenist en een paar wagens.«

»En waarvoor wou je dat dan koopen? Heb je zooveel geld?«

»Ja, Pa, mijn spaarpot is vol. Ik krijg toch elke week een cent van u en van Moe en van Opa en die doe ik allemaal in mijn spaarpot.«

»Maar ik denk toch, dat er nog niet genoeg in is. Je zal dus nog een poosje moeten sparen.«

»Mag ik er dan een koopen, Pa, als er genoeg in is?«

»Ik zal er eens met Moe over praten.«

Heerlijk, dacht Piet, Moe zal het best goed vinden.

Pas waren Pa en Piet thuis, of Piet sprong op Moe toe en riep: »Moe, mag ik een kolemetief koopen en een sjalemist en spoorwagens uit mijn spaarpot?«

Hij hing aan Moe's hals en gaf haar wel duizend kusjes en riep: »Toe, Moe, mag het?«

»Wat weer een druk kereltje! Niet eens tijd, om Moe gedag te zeggen.«

»Dag Moe, mag het nu?«

»Wel jongen, kalmeer eerst eens een beetje en vertel me dan eens, hoe je 't in de kerk gevonden hebt?«

»O, 't was zoo prachtig, Moe! 't Was toch zoo'n hoog huis! En alle menschen zaten maar stil. Alleen één man praatte maar aldoor. Ik begreep er niets van. Hij stond zoo hoog in een groote kist boven op de trap. En hij schreeuwde soms zoo hard en hij sloeg met zijn armen. 't Was toch zoo raar, Moe. Hij ging een paar keer zitten en toen gingen alle menschen zingen. 'k Heb ook meegezongen, Moe! Ik had dat versje op school geleerd! En daar werd zoo mooi bij gespeeld, net als pappa speelt, als wij hier zingen, maar ik heb het orgel niet gezien! En er was toch zoo'n prachtig ding! Dat stond hoog in de kerk. 't Waren net allemaal groote potlooden van zilver en goud en daar waren engeltjes aan, met een trompet en een viool was er ook aan en bloemen van goud! O, 't was zoo mooi, Moe! Wat was dat voor een ding, Moe?«

»Dat was het orgel, lieverd! Je hebt het goed bekeken.«

»t Was ook zoo mooi. Maar het leek niks op ons orgel!«

»En we hebben gebeden ook, Moe! En ik heb mijn stuivertjes in die zwarte zakjes gedaan. Dat waren zulke leuke zakjes! Ze zaten aan een langen stok en daar zat zilver aan! Mag het nu, Moe?«

»Wat, mijn zeurkousje? Wat wou je nu zoo graag!«

Piet klom op Moe's schoot en sloeg zijn arm om haar hals en riep weer: »Ik wou zoo graag een kolemedief koopen.«

»Bedoel je misschien een locomotief?«

»Ja, een lotekemief, zoo'n trekwagen van 't spoor met zoo'n man er op, die hem stuurt en met wagens er achter!«

»En wou je dat zelf koopen?«

»Ja, als ik van u mag. Van Pappa mag ik haast al.«
Pa schoot in een lach en zei:

»Zoo'n kleine ondeugd! Pa heeft gezegd, dat Pa er eens met Moe over zou spreken.«

»Spreekt u er dan met Moe over, Paatje? Hier is Moe!« En Piet trok Moe aan de hand om haar bij Pa te brengen.

»Ik zal er wel eens over spreken, als Piet er niet bij is.«

»Wil ik dan even weggaan, Pa, in de gang, dan kon u er nu over spreken.«

»Hoor eens, mijn jongen!« zei Pa nu, »je moest er nu eens niet meer over praten. Ik zal er wel eens met Moe over praten en dan zal Pa of Moe het je wel zeggen. Maar dan moet mijn Pietje geduld hebben.»

»Wat is geduld, Pa?«

»Als je net zoo lang wacht, als noodig is, zonder wat te zeggen, dan heb je geduld.«

Piet ging nu op een stoel zitten en zei niets meer.

Toen hij 's avonds door Moe naar bed gebracht werd, en Moe hem een nachtkus gaf, toen zei Moe zachtjes tot hem: »Nu Piet, ik denk dat het wel gaan zal. Ik zal er straks met Pa over praten en ik denk wel, dat Pa het goed zal vinden.«

»O, lieve Moes!« riep Piet, »dan ga ik den heelen Woensdagmiddag er mee in den tuin rijden. Wat zal dat heerlijk zijn.«

En hij gaf zijn Moe een echten, dikken zoen. Toen Moe uit de kamer was, probeerde hij te gaan slapen, maar het ging erg moeilijk. Telkens weer dacht hij, dat zijn kolemedief voor hem stond en dan wilde hij er mee gaan rijden. Eens zelfs wou hij »tuut« roepen, zooals hij aan het station ook wel eens gehoord had. Toen bedacht hij opeens, dat hij in bed lag en hij schrok er van! Eindelijk viel hij in slaap en hij droomde van sporen en sjamelisten. Hu! daar kwam een spoor aanrijden, recht op hem af. O, wee! het kwam boven op hem en hij werd overreden. Foei! wat schrok hij. Van den schrik werd hij wakker. Gelukkig, 't was zijn deken maar, die hij op een hoopje gewoeld had, en nu boven op hem lag. Hij duwde haar op zij en zag toen.... zijn lieve Moe, die hem had hooren schreeuwen van angst en nu eens kwam kijken.

»Droomde je, mijn jongen?«

»Ja, hè, 't is gelukkig niet waar, hè Moe? Daar is geen spoor op me gereden, hè Moe?«

»Nee, lieverd, drink maar eens voor den schrik en ga dan maar weer rustig slapen.«

II.

»Word eens wakker, klein langslapertje,« riep Moe den volgenden morgen, terwijl ze den kleinen Piet een kusje op het voorhoofd gaf, dat maar net onder de dekens uitkwam. Daar kwam beweging: het hoofdje verscheen geheel, ook de armen kwamen voor den dag en werden uitgestrekt. Toen opeens zat Piet overeind in zijn ledekant en riep:

»Hè, hè, 'k heb lekker geslapen!«

»Zoo, heeft mijnheer lekker geslapen? Daarom kon hij er zeker niet mee uitscheiden. En hoe komt het, dat je zoo lekker geslapen hebt?«

»Omdat ik zoo lekker gedroomd heb.«

»En waarvan heb je dan gedroomd?«

»Van mijn spoortje, Moe, mag Wim en Cor bij me komen spelen? Want één man kan toch niet een spoor laten rijden? Daar is ook altijd een man bij, die den sjalemist helpt en ook een, die de kaartjes knipt. Hoe heet zoo'n man, Moe?«

»Een conducteur.«

»O, ja, een konketeur! Dat zal leuk wezen, Moe, als het mag, dan is Wim konketeur. Hij heeft zoo'n mooie pet en zoo'n doos met kaartjes, net als de konketeur van de tram! Ja, Moe, mag Wim dan bij me komen?«

»Maar jongen, je hebt toch je spoor nog niet! Je moet eerst nog maar eens een heeleboel centen sparen, en dan mag je de locomotief en de wagens koopen en daarna zullen we weleens zien, wie bij je mag komen. En nu, gauw aangekleed en naar school!«

Haastig hielp Moe haar jongentje bij het aankleeden en wasschen. Piet's mondje stond al dien tijd bijna niet stil, maar Moe hoorde haast niet, wat hij zei. Toen hij klaar was, om met Mientje, het dienstmeisje, naar school te gaan, vroeg hij nog: »Komt u me vanmiddag halen, Moe?« Moe beloofde het en Piet vertrok.

Toen hij bij de school aankwam, stond Wim al te wachten. Dadelijk, toen Piet hem zag, riep hij:

»Wim, ik krijg een spoor! Ik mag het koopen van mijn eigen centen uit mijn spaarpot! En dan mag jij bij me komen spelen. Dan mag jij konketeur wezen!«

»Ha! ha!« riep Wim, en hij wees naar Piet, »die zegt konketeur. Ha, ha, konketeur.«

»Nu, wat is het dan?« vroeg Piet, die vreemde woorden maar slecht onthouden kon: »Ik bedoel zoo'n man, die de kaartjes knipt.«

»Dat is een kollekteur!« riep Cor, »weet je dat nog niet eens?«

»Ha, ha!« riep Wim weer, »een kollekteur, je weet er ook niks van!«

»Nu, zeg jij dan eens, wat het is, maar je weet het ook niet.«

»Wel een konditeur!« zei Wim met een wijs gezicht.

»Ha, ha! een konditeur! Niks van waar! 't Is een kollekteur!« hield Cor vol.

»'t Is wel waar! Ik heb zelf een konditeurspak en een konditeurspet en een kaartjesbus,« riep Wim weer. »Ik zal het dus wel weten.«

Dat vonden de andere jongens ook en allen zeiden, dat Wim het dan wel weten zou.

Daar kwam »Mijnheer« aan. De school werd geopend en het kleine volkje ging naar binnen en zette zich in de banken. Fluisterend werd nu het nieuws

van het mooie spoor, dat ze Zaterdag gezien hadden, verder verteld, totdat de juffrouw in de handen klapte en de lessen begonnen.

Piet moest telkens aan zijn spoor denken. Zelfs onder het bidden dacht hij er aan. Hij schrok er van, want de juffrouw had altijd gezegd, dat je onder het bidden alléén aan den Heere mocht denken. Dat had hij nu niet gedaan. Hij kreeg er tranen van in de oogen, zoo'n spijt had hij er van, en hij beloofde in zich zelf, dat hij niet meer aan het spoor denken zou. Maar telkens weer waren zijn gedachten bij het spoor en bij den speelgoedwinkel.

De juffrouw zag het ook wel, want onder het vertellen zat hij zoo strak te kijken, maar aldoor naar éézelfde plekje. Hij hoorde niets van hetgeen verteld werd. En de juffrouw verhaalde nog wel van Jozef; dat zijn broers hem verkochten! Alle kindertjes luiserden dan ook als vinken, maar Piet keek maar en dacht aan zijn kolemedief. Opeens hield de juffrouw op. Daar schrok Piet van en hij kreeg een kleur. »Waar heb ik van verteld, Piet?« vroeg juf. O, wat was dat naar! Piet schaamde zich erg. De waterlanders kwamen al voor den dag. De juffrouw zag wel, dat Piet het vervelend vond en ze hoopte, dat hij nu wel beter opletten zou. En werkelijk ging het nu goed voor een poosje!

De juffrouw wist zeker wel, waar Piet zoo aan dacht, want onder het rekenen gaf ze telkens sommen op over spoorwagens en over reizigers en over machinisten en conducteurs en over stokers. Dat waren zulke leuke sommen, dat de jongens en meisjes er pret in hadden en het jammer vonden, dat het reken-uurtje om was.

Toen ging de juffrouw met de kinderen een kwartiertje wandelen.

»Juf, mogen we weer door die straat met den speelgoedwinkel?« vroeg Piet.

»Zou ik het wel doen? Ik geloof, dat het niet goed is voor onzen Piet, want die denkt er onder de les veel te veel aan!«

»U heeft zelf ook over sporen gesproken, Juf!« zei Truusje, een klein krullekopje, »en ik wou ook zoo graag die mooie poppen zien!«

»Nu, als jelui dan straks er niet meer aan denken zult?«

»Nee, juf, nee, we zullen er niet aan denken.«

De juffrouw lachte en vroolijk ging het klasje de school uit en het hoekje om, naar die mooie straat, die achter de school liep.

Wat keken ze begeerig naar dien mooien winkel en wat gingen die mondjes!

»Mag ik ook bij je komen spelen, als je dat mooie spoor hebt, Piet?« vroeg Truusje.

»Nee, hoor! Meisjes kunnen geen sjalemist wezen of kolleteur of stoker!«

»Maar dan neem ik mijn poppen mee, en die kunnen dan in de wagentjes zitten!«

»O, ja! dat zal leuk zijn! Ja, zeg, Truus mag ook mee doen! Ik zal het aan Moe vragen!«

En Truusje kwam maar vast tusschen de jongens in staan.

»Wanneer mag je die locomotief koopen?« vroeg Wim. Hij was wat grootsch, dat hij dat moeilijke woord zoo goed zeggen kon.

»Als ik geld genoeg gespaard heb. Ik heb al een heeleboel in mijn spaarpot. Misschien krijg ik van Opa van avond wel een dubbeltje!«

»Ik heb verleden week van mijn oom wel een stuivertje gehad,« zei Cor.

»Nou, een dubbeltje is toch meer dan een stuiver.«

»Maar je hebt nog geen dubbeltje!«

»Nee, maar ik krijg het toch misschien wel!«

»Kinderen, 't is tijd om naar school te gaan,« zei de juffrouw opeens.

Zuchtend keerden de jongens en meisjes zich om. 't Was toch ook zoo heel erg mooi in dien winkel.

Toen ze weer op hun plaats zaten, moesten ze lezen. Wat een leuk lesje was het vandaag. Er stond boven: »Piet gaat met zijn Pa op reis«; en er werd in verteld van locomotieven en spoorwagens en kaartjes-knippen en conducteurs en wat niet al! Wat deed onze Piet nu zijn best, want hij wou graag alles van een spoor weten.

Eindelijk was het twaalf uur, en Piet werd door Mientje gehaald.

»Waarom komt Moe niet?« vroeg Piet.

»Moe kon niet, want er is visite.«

»Wie dan?«

»Dat mag ik niet zeggen. Laten we maar flink aanstappen, dan zal je 't zelf zien.«

Wat liep die Piet!

III.

Toen hij thuis kwam, had Piet haast geen tijd, om zijn voetjes behoorlijk te vegen en zijn muts op te hangen. Haastig stapte hij naar binnen en daar zag

hij Oom Piet, die leuke oom Piet, die altijd wat voor hem meebracht en altijd met hem stoeide. Oom woonde niet in de stad, maar buiten op een heel groote boerderij. Oom had zelf geen kindertjes en toch hield hij er zoo erg veel van. Daarom nam oom onzen Piet wel eens een paar daagjes mee naar de boerderij. Dat was altijd zoo prettig! Daar waren een paar kleine hondjes en poesjes, waarmee je spelen kon en lammetjes — toch zulke lieve diertjes — en een klein geitje, dat uit een zuigflesch dronk en kalfjes en kleine paardjes — Piet noemde ze altijd kalfpaardjes — en eendjes, die in de beek zwommen en — o, 't was te veel om op te noemen! Misschien kwam oom hem nu ook weer halen. Hij vloog dan ook dadelijk op oom af en zat ineens op zijn knie, met zijn arm om ooms hals. Hij vergat zelfs zijn Moe goeden dag te zeggen.

»Ik wou dat ik ook »oom Piet« heette,« zei Moe en meteen vloog Piet van oom's knie en sloeg zijn armpjes om Moe's hals en riep: »Dag moesje, lieve moesje« en gaf Moe een heeleboel kusjes. Oom lachte er om en zei: »Nu zal je Moe wel niet meer jaloersch zijn, wel?«

Weer wilde Piet naar oom gaan, maar Moe vond het beter dat hij oom nu maar met rust liet en op een stoel ging zitten vlak naast oom. Pa kwam thuis en het koffiedrinken begon. Pa en Moe en oom praatten over den hooioogst, die al binnen was en over den roggeoogst, die spoedig zou beginnen en over zeer veel dingen, waarvan Piet niemendal begreep. Ook kwam het gesprek op een broer van Pa, die in eene andere stad woonde. Toen vertelde oom, dat een zoonje van oom Gerrit, dat ook Piet heette,

en dat een paar maanden ouder was dan onze Piet, in de vacantie op de boerderij zou komen logeeren. Wat luisterde die Piet! Wat jammer was dat! Nu kon hij niet komen logeeren, want twee jongens, dat zou voor tante veel te druk worden. 't Was toch verschrikkelijk jammer! De tranen kwamen bijna in zijn oogen. Maar hij wilde dat niet aan oom laten merken. Hij keek daarom maar erg strak naar zijn bordje; en hij hoorde niets meer van alles, wat er gepraat werd. Toen zijn boterham op was, vroeg oom of Piet zijn mes even wilde oprapen, dat op den grond gevallen was. Piet ging dadelijk van zijn stoel af en raapte het mes op en terwijl hij het aan oom gaf, zei hij heel zachtjes: »Asjeblief, oom«. Hij zei het zoo zachtjes, dat oom het haast niet hooren kon. Toen ging hij weer heel stilletjes naar zijn stoel. Maar wat keek hij raar op! Zooeven was zijn bordje heelemaal leeg en nu... lag er wat op. Een groote rol chocolade-croquetten. »O, oompje, is dat van mij?« riep Piet en hij dacht niet meer aan zijn verdriet van daarstraks. Oom deed net, of hij er niets van begreep, hoe die rol op het bordje gekomen was, maar Piet begreep er alles van!

Toen Piet dien middag in school zat, dacht hij telkens weer aan oom en aan die lekkere croquetjes en aan de kalfspaadjes en het geitje en hij hoopte maar, dat hij in de vacantie — dat was over een week — ook maar naar oom mocht! Misschien had oom het wel aan Pa en Moe gevraagd.

Wat liep die Piet, toen de school uit was! Mientje kon hem haast niet bijhouden! Toen hij thuis kwam, zei Moe:

»Wel Piet, zou je graag een paar daagjes bij oom logeeren?«

»Ja, Moe, wat graag! Maar oom heeft het me niet gevraagd.«

»Oom wilde het je niet vragen, omdat je zoo onstuimig was, toen je thuis kwam. Maar oom heeft tegen Pa en Moe gezegd, dat oom jou en Piet van oom Gerrit gaarne tegelijk zou logeeren, als je kalm wilt zijn!«

Dat beloofde Piet en de volgende week Maandag werd hij door Pa en Moe naar »Welgelegen« — zoo heette ooms boerderij — gebracht.

Oom Gerrit en tante Marie waren er dien dag ook. 't Was een heele drukte op de boerderij. En wat had die oom Piet een pret! Telkens riep oom: »Piet, kom eens hier.« Dan kwamen ze allebei. »Neen,« zei oom dan, »ik bedoel jou niet, maar jou.« Eindelijk vond oom, dat Piet's neefje maar Piet I moest genoemd worden, omdat hij de oudste was en onze Piet zou dan Piet II heeten. 's Avonds keerden Pa en Moe en oom en tante naar de stad terug, en Piet I en Piet II bleven achter. Ze werden weldra naar bed gebracht. Ze moesten naast elkaar slapen in de groote bedstede in de opkamer. Ze vonden het eerst wel wat vreemd, maar al spoedig lagen ze druk te praten en te lachen, tot ze van vermoeidheid in slaap vielen.

Den volgenden morgen waren ze al vroeg in de kleeren. Tante had een paar klompjes voor ieder van hen gekocht en nu probeerden ze daarop te loopen. Wat was dat vreemd! Telkens zwikten hun voetjes naar buiten door en hard loopen konden ze heelemaal niet. Maar langzamerhand werd het al beter. Ze wilden het graag goed doen, en ze lachten elkaar uit telkens als het mis ging. Daarom hielden ze net zoo

lang vol, tot ze zich er goed op bewegen konden.

Daar kwam oom aan. »Ziezoo,« riep oom, »nu zijn jelui echte boerenjongens en kan je zeker wel op een boerenwagen rijden?«

»O, ja, oom, mogen we? Waar rijdt u naar toe?«

»Ik moet nog een klein beetje hooi binnenhalen en in die schuur bergen. Maar dat kan ik niet alleen doen. Daarvoor heb ik een paar knechts noodig en, me dunkt, dat konden jullie dan wel doen.«

»O, leuk, oom! Wanneer gaat u?«

»Dadelijk, ik zal Jans voor den wagen zetten.«

Na tien minuten reden de drie Pieten op den rammelenden boerenwagen het hek uit en den weg op. Het was een grindweg en de wagen gleed er heerlijk over, maar o, weel! toen ze in het dorp kwamen. Daar was de straat geplaveid met ongelijke keien. Wat stootte en rammelde die wagen. Onze beide jongens hielden zich stevig vast aan de leeren, uit vrees dat ze er af geschokt zouden worden; en ze trokken wel wat benauwde gezichtjes. Oom zag het wel, maar hij zei niets; hij lachte alleen maar een klein beetje. Eindelijk waren ze het dorp door en weer op den grindweg. »Vinje 't niet leuk op zoo'n boerenwagen?« vroeg oom.

»Jawel, oom,« zei Piet I flink, »'t schokt wel een beetje, maar 't is toch erg leuk.«

Daar hield de wagen stil. Oom sprong er af, deed het landhek open en riep: »Goed vasthouden, jongens.«

En of ze zich vasthielden! Wat schokte die wagen in de ruwe sporen in het weiland! Daar waren ze eindelijk bij den eersten hooihoop. Wat hielpen ze oom dapper! Ze kregen ieder een hark en moesten nu het hooi bij elkaar harken. Maar die onwillige

hark bleef telkens in het gras steken en ze konden haar haast niet baas. Eindelijk lieten ze haar dan ook maar vallen en waren dadelijk daarop aan het rollebollen in het hooi.

Fie . . . t! klonk het opeens.

Wat schrokken die jongens! Ze sprongen op en keken in de richting van waar die gilfluit kwam, en daar zagen ze een trein aansnorren langs de spoorbaan, die vlak langs het weiland liep. Vol aandacht, met de handen op den rug, keken ze naar den trein. Daar schoot Piet II opeens te binnen, dat hij een spoor mocht koopen. Hij had er door zijn plezier van de laatste dagen heel niet meer aan gedacht, maar nu zei hij opeens: »Zeg Piet, als ik geld genoeg in mijn spaarpot heb, mag ik zelf een lomeketief met wagens koopen, wel zoo'n groote, Piet, uit den winkel achter onze school.«

»Heb je al veel geld in je spaarpot?«

»Ja, al een heeleboel, maar Pa zegt, dat ik er nog een gulden bij moet sparen! Dat duurt nog wel een heeleboel dagen, maar ik krijg het toch wel gauw, denk ik.«

»Nu, jongens,« riep oom opeens, »de hooioogst is binnen, nu gaan we weer naar huis.«

»Wat een kleine wagenvol,« riep Piet I, die vaak een voer hooi gezien had, dat veel hooger opgeladen was.

»Ja, 't is geen vol voer; 't was maar 't laatste beetje, dat was blijven liggen, den laatsten Zaterdagavond; maar dat komt nu net mooi, want dan kunnen jullie er best boven op. Willen jullie wel?«

Of ze wilden! In een oogenblik waren ze door oom boven op het hooi geholpen. Ze hielden zich

goed vast aan de touwen, die oom er over getrokken had, in plaats van den boom, omdat het maar zoo weinig was en omdat dat voor de jongens gemakkelijker was. Wat lag dat heerlijk. Het schokte nu ook niet zoo!

Toen ze op de boerderij kwamen, praatten ze maar aldoor over het spoor, waarvan Piet's gedachten nu weer vervuld waren. Piet I vond, dat ze maar eens spoortje moesten gaan spelen. De kruiwagens werden voor den dag gehaald. In de schuur vonden ze een oude kachelpijp. Die werd bij het wiel vastgezet. Die kruiwagen werd nu lokomotief. Een andere kruiwagen werd bagagewagen. Daarin werd alles gedragen, wat ze maar dragen konden: een paar turven, een paar blokken hout, een mand en wat niet al! De derde kruiwagen werd personenwagen. Daarin ging Piet I zitten, die conducteur was. Piet II was machinist en die ging dus in de lokomotief staan. »Tuut!« riep Piet II en daar ging de trein. Wat reed hij hard! Hij was in een oogenblik in Amsterdam en Haarlem en Utrecht.

»Alle reizigers uitstappen,« klonk het op eens en daar klapte tante in de handen. Dat begrepen ze maar best. Het was een teeken, dat binnen de tafel gedeckt stond en het tijd was, om de maagjes te vullen. Nu, dat wilden ze wel en ze sprongen vroolijk naar tante.

Zoo speelden de beide neefjes acht dagen lang op de boerderij van oom Piet. Ze vonden het erg jammer, dat die tijd zoo gauw was omgegaan, maar toen ze aan den morgen van dien laatsten dag met oom naar het station gingen, om hun Moe's af te halen, toen verlangden ze toch ook weer heel erg naar huis. Dien middag vertrokken ze dan ook opgewekt. Vooral die

Piet II was de wereld te rijk af, want — verbeeld je — oom had aan ieder van hen een gulden gegeven, om in hun spaarpot te doen. Die oom wist nu altijd precies, wat je zoo graag wou. In den trein was Piet erg stil; want er zaten zooveel vreemde menschen in. Hij keek naar de voorbijvliegende telegraafpalen en voelde telkens even in den zak van zijne blouse of de gulden er nog in zat. Maar toen hij thuiskwam, stond zijn mond geen oogenblik stil! Hij had het maar al over zijn spoor, en over zijn vriendjes, Cor en Wim, die bij hem zouden komen spelen. En toen hij 's avonds in bed lag, kon hij er bijna niet van in slaap komen.

IV.

Den volgenden dag ging Piet met zijn Moe een boodschap doen. Ze gingen naar een straat, waar enkel arme menschen woonden. Dat kon Piet goed zien aan de huizen en aan de kinderen, die op straat liepen. Moe ging een donkere trap op. Piet was daar al meer geweest. Hij wist wel, dat daar een vroeger dienstmeisje van hen woonde. Hij ging er altijd graag heen, want Heintje — zoo noemde zijn Moe haar — was altijd zoo aardig tegen hem en stoeide nog wel eens met hem. En het was ook zoo gezellig in dat kleine kamertje met die mooie witte gordijnen en die bloempotten voor de glazen. Maar het leukst van alles vond hij wel dat kleine kindje in de wieg, dat altijd lachte als Piet naar hem keek. Het was er

dezen keer echter niet zoo prettig. Heintje zag zoo wit en ze schreide telkens en dan liep ze naar de wieg en Moe keek er ook eens in. En hij hoorde het kleine kindje heel niet lachen! Neen, 't was nu niets prettig!

»O, Mevrouw!« hoorde hij Heintje zeggen, »ik dacht dikwijls, wat ben ik toch ongelukkig! Andere kinderen hebben kasten vol speelgoed en ik kan voor mijn kindje geen enkel stukje speelgoed koopen. En nu ben ik zoo bang, dat de Heere mij voor mijn ontevredenheid straft en mijn armen Henk van me wegneemt.«

»Maar zóó erg is het toch nog niet, Heintje?«

»Mevrouw! de dokter zegt, dat ik hem veel meer melk moet geven, maar mevrouw, mijn man is ook zes weken ziek geweest en heeft niets verdiend. En nu knapt hij wat op, maar hij kan ook niet aansterken, omdat hij geen krachtig voedsel krijgt. Zoo zullen mijn man en mijn kind sterven, omdat ik geen geld meer heb.«

Piets Moe kreeg er de tranen van in de oogen, zoo'n medelijden had ze met die arme Heintje. Piet begreep toen, dat het zeker heel erg moest wezen. Zou de kleine Henk zóó ziek zijn? Hij keek stilletjes eens over den rand van de wieg. Ja, Henk was zeker wel ziek, want hij lachte maar heel niet en smakte zoo met de lipjes. Hij vond dat erg naar! Kon hij hem maar eens aan het lachen maken! Als hij maar eens een mooien rammelaar had, of zoo'n popje of een schaapje, dat blaten kon! Maar Heintje had daar straks gezegd, dat ze geen speelgoed koopen kon. 't Was toch heel, heel jammer!

Onderweg moest Piet al maar aan dien kleinen

Henk denken, en toen hij thuis kwam, ging hij stil voor 't raam zitten en speelde heel niet. Pa kwam thuis en allen gingen aan tafel.

»Wel vrouwtje,« vroeg Pa, »hoe was het bij Heintje?«

»Treurig,« antwoordde Moe. »Die arme stumper ontvangt haast geen geld en ze moet versterkende middelen koopen voor haar man en haar kind! 'k Heb recht medelijden met haar.« En weer zag Piet tranen in Moe's oogen. Pa en Moe praatten er nog veel over. Piet was zoo stil; telkens vergat hij om te eten, zoo moest hij aan Heintje en Henk denken.

Toen Pa gelezen en gedankt had en ook voor Heintje en haar man en haar kind gebeden had, gleeed Piet van zijn stoel en kwam bij zijn Pa staan. Pa sloeg zijn arm om hem heen en vroeg: »Wat wou mijn jongen?«

Piet kon het haast niet zeggen. Hij kreeg een roode kleur en zei eindelijk: »Mag ik mijn poppetjes en mijn lammetjes aan Henk geven?«

Pa trok Piet op zijn knie, gaf hem een zoen op zijn voorhoofd en zei: »Jawel jongen, maar ik vrees, dat hij er niet veel aan heeft. Hij moet eerst beter worden!«

»Ja, Pa, maar als Henk speelgoed heeft, zal Heintje niet meer ontevreden zijn, en dan zal de Heere haar niet meer straffen en dan zal Hij Henk beter maken!«

Pa drukte Piet tegen zich aan en zei: »Je bent een lieve jongen, maar ik denk toch, dat Henk nu meer heeft aan melk, dan aan poppetjes.«

Piet zat een poos stil. Hij dacht weer. Zijn gezichtje stond zoo ernstig. Opeens voelde hij in het zakje

van zijn blouse. O, neen, hij was er niet meer! Hij was al in den spaarpot.

»Paatje!« zei hij nu, en hij vlijde zich tegen Pa aan, »mag ik dan dien gulden aan Heintje geven, om er melk voor te koopen?«

Pa gaf niet dadelijk antwoord. Hij slikte een paar maal en er kwamen tranen in Pa's oogen, terwijl hij Piet stevig in zijn armen pakte en zei:

»Maar dan kan je geen spoor koopen?«

»Neen, Pa, maar ik wil liever, dat Henk weer beter wordt.«

»Je bent een flinke jongen, Piet. Ik zal den gulden uit je spaarpot halen en dan gaan we hem samen brengen, nu nog, vóórdat je naar bed gaat.«

Onderweg vroeg Piet: »Pa, mag ik hem net zoo geven, als oom Piet gedaan heeft?«

»Hoe heeft oom Piet dan gedaan?«

»Oom Piet heeft hem stilletjes in den zak van mijn blouse gestopt, zonder dat ik het merkte.«

»Wou je 'm dan ook in Henk's blouse stoppen?«

»Neen Pa, Henk heeft nog geen blouse; maar ik wou hem tusschen zijn kleertjes stoppen, zonder dat Heintje het wist.«

»Dat is een mooi plannetje, Piet. Ik vind het heel goed.«

Een paar dagen later kwam Moe erg blij thuis. Ze was weer bij Heintje geweest en vertelde nu, dat de dokter erg tevreden was. De kleine Henk werd weer beter en Heintje d'r man sterkte wat aan. Ze hadden heel wat versterkende middelen gekregen — ze wisten niet van wien. En Heintje was zoo blij geweest met den gulden, dien ze 's avonds gevonden had. Ze be-

greep niet van wien hij kwam, maar ze dacht, dat de Heere haar dien gezonden had, om melk te koopen voor Henk.

»Niet zeggen, hoor Moe!« riep Piet, terwijl hij zich verkneukelde.

»Hij komt ook eigenlijk van den Heere,« zei Moe, »want de Heere heeft gemaakt, dat jij hem gaf.«

»Zoo komt het, dat ik er maar altijd aan denken moest, hè Moe? Dat maakte de Heere zeker!«

»Zeker, mijn jongen!« antwoordde Moe, terwijl ze Piet een kusje gaf.

Een paar dagen later mocht Piet weer mee naar Heintje. Hij had een heel pak onder den arm. Daarin zaten al de gummi-poppetjes en hondjes en schaapjes, die hij in zijn speelgoedkast gevonden had en een mooie nieuwe rammelaar, dien hij van zijn centen had mogen koopen. Toen hij boven kwam, zuchtte hij, zóó moe was hij van het dragen. Dadelijk ging hij aan het uitpakken. Hij had haast geen tijd, om Heintje goeden dag te zeggen. Toen het pak los was, liep hij dadelijk met den rammelaar naar de wieg. Gelukkig, dat Heintje er bij stond, want de kleine Henk schrok van dat vreemde geluid en trok een lipje; maar toen de rammelaar stil was, lachte hij weer tegen dat mooie, blinkende ding. Piet was in de wolken, dat Henk weer lachte en dat Heintje niet meer hilde en hem weer even op den schoot nam. Dat vond hij nog erg leuk, al was hij er eigenlijk al te groot voor.

Toen ze weer thuis kwamen, vroeg Moe: »Vinje 't toch niet jammer van je spoor, Piet?«

»Jawel, Moe, maar ik denk er niet meer aan, en dan vind ik het niet jammer meer.«

Moe glimlachte, maar zei niets.

's Avonds vóór Kerstmis kwam er, evenals vroegere jaren, een pak van oom Piet. Gewoonlijk zaten daar een paar hammen in of iets anders van de slacht. Dezen keer was het pak echter veel grooter dan anders. Piet was benieuwd, of er ook wat voor hem in zou zitten. Eindelijk kwam Pa thuis en zou het pak opengemaakt worden. Verlangend stond Piet er naar te kijken. Er kwamen weer een paar hammen voor den dag, maar onderin zat nog een pak met een stevig grauw papier er om. Daarop stond: »Voor den kleinen weldoener«. Het werd opengemaakt en — daar kwam de heele houten spoortrein voor den dag. Piet stond er met open mond naar te kijken. 't Was net of hij niet geloofde dat het waar was. Maar toen Pa zei: »Nu Piet, wat zeg je daarvan?« toen sprong hij een voet in de hoogte en draaide rond en klapte in de handjes en riep: »Nu heb ik toch een spoor«, en hij nam de locomotief in de armen, of het een lief diertje was en riep: »Lief oompje.«

